

Phần 8

Bạch Vân bước đi trong cơn gió lạnh của biển. Cô không khóc nhưng sao nước mắt cứ chảy dài. Bạch Vân tự hỏi mình:

- Tại sao mình lại khóc chứ? Khả Phong cưới Uyên Chi hay cưới người nào khác thì cũng đâu có liên hệ gì đến mình. Tại sao mình lại thấy đau đớn xót xa như thế? Hay là mình đã...

Bạch Vân đưa tay lên môi như chặn lại ngay ý nghĩ ấy:

- Không! Mình không thể nào yêu Khả Phong được. Giữa anh ta và mình đâu có sự liên quan nào. Thời gian gần gũi cũng chẳng có là bao, lẽ nào lại phát sinh ra tình yêu được?

Bạch Vân cứ bước đi như người mất hồn. Bước chân cô cứ bước dần ra bờ biển. Cô không hay có một người đang theo mình phía sau.

Bạch Vân cứ đứng nhìn ra biển. Cô đến đúng cái nơi mà cô gặp Khả Phong đang nằm dài cho sóng biển cuốn mình đi. Nơi đây, lần đầu tiên cả hai tâm sự và hiểu được nhau, xóa bỏ những hiểu lầm về nhau.

Bạch Vân nuốt dòng lệ mặn trên môi:

- Hiểu nhau mà làm gì, thông cảm nhau mà làm gì để chua xót thêm thôi.

“Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không?”.

Sóng biển đã liếm lấy bàn chân cô như mời gọi. Bạch Vân cứ bước tới, bước tới mãi. Sóng biển đã cuốn lấy chân làm cô té ngã.

- Bạch Vân! Vân có sao không?

Một bàn tay đỡ lấy thân cô và một giọng nói đầy lo lắng vang lên. Trong bóng đêm, cô nhận ra Tuấn Huy. Cô ngạc nhiên:

- Tuấn Huy! Là anh sao?

- Là anh!

- Tại sao anh lại có mặt ở đây? Trời đã khuya lắm rồi mà.

- Chính vì trời khuya nên anh mới lo lắng và đi theo em.

- Anh nói sao? Anh theo em từ nhà hang ra đây hả?

- Phải! Anh nhìn thấy em và Uyên Chi xô xát với nhau. Sau khi em bỏ đi thì Khả Phong tuyên bố sẽ làm đám cưới với Uyên Chi. Anh sợ em buồn sẽ có điều không hay nên âm thầm đi theo em.

- Họ đám cưới với nhau là chuyện hẵn nhiên, tại sao em phải buồn chứ?
- Đừng tự dối mình, gạt người nữa Bạch Vân.
- Anh nói thế là sao?
- Anh biết em yêu Khả Phong.
- Yêu Khả Phong? Em mà yêu Khả Phong hả? Anh có nhận xét sai lầm không?
- Không. Anh không hề nhận xét sai lầm việc này.
- Anh dựa vào đâu mà khẳng định là em yêu Khả Phong hả?
- Ánh mắt đau khổ cùng sự lẩn tránh của em với Khả Phong.
- Thật sự anh thấy thế sao?

Tuấn Huy gật đầu:

- Anh tin là mình đã nhìn đúng sự việc.
- Nếu anh đã cho là mình đúng thì...
- Thì sao hả Bạch Vân?

- Em có chối cãi cũng vô ích. Thì cứ cho là em yêu Khả Phong đi. Yêu thì sao chứ? Em chỉ là một cô gái mồ côi, nghèo khó. Em làm sao mà sánh được với Uyên Chi. Người ta là tiểu thư sang trọng, giàu có.

Tuấn Huy lắc đầu:

- Trong tình yêu người ta không thể so sánh hèn sang, giai cấp. Trong tình yêu chỉ cần sự hòa hợp của hai trái tim mà thôi.
- Cho dù là anh nói đúng đi nữa thì sao. Tất cả đã quá muộn màng rồi.
- Theo anh thấy Khả Phong rất yêu em.
- Yêu em?
- Phải. Tình cảm của anh ấy dành cho em rất sâu đậm.
- Nhưng cuối cùng thì anh ấy vẫn cưới Uyên Chi. Và tất cả đã kết thúc.
- Phải! Tất cả đã kết thúc.

- Em buồn lắm phải không Bạch Vân?

- Em cũng không biết là có phải em đang buồn vì Khả Phong hay không? Em chỉ biết rằng mình buồn, thậm chí đến đau khổ nữa.

- Hãy cố quên đi, Bạch Vân, dù ai cũng biết rằng càng cố quên là càng thêm nhớ. Bạch Vân! Anh muốn khuyên em một điều.

- Điều gì anh cứ nói.

- Hãy trải lòng mình ra mà sống với mọi người. Đừng tự gò bó, sống khép kín mình nữa. Anh thấy em không có bạn bè gì cả, như thế buồn lắm Bạch Vân.

- Nhưng em đâu có ai để làm bạn với mình đâu.

- Anh sẽ là bạn của em.

- Anh làm bạn với em?

Tuấn Huy gật đầu:

- Phải! Anh muốn làm bạn với em để cho em đỡ buồn. Bởi vì trong cuộc sống này không người nào có thể tự nhiên trưởng thành và có một cuộc sống hoàn hảo mà không có ít nhất một người hiểu mình. Em nghĩ sao?

- Em...

- Hãy dũng cảm đón nhận sự thật đi Bạch Vân. Em đừng suy nghĩ nhiều quá không tốt đâu. Đơn giản một điều là anh muốn làm bạn với em, chia sẻ những khó khăn của cuộc sống.

- Cảm ơn anh!

- Vậy là em đồng ý làm bạn với anh rồi phải không?

- Dù sao có thêm một người bạn cũng tốt hơn là có thêm một kẻ thù mà.

- Vậy thì nhân danh một người bạn, anh muốn đưa em về nhà nghỉ. Ngủ một giấc thật khỏe, sáng mai thức dậy quên hết mọi chuyện. Ngày mai, em sẽ là một Bạch Vân như thuở nào, vô tư, hồn nhiên, sống động.

Bạch Vân băn khoăn tự nghĩ: “Làm sao có thể tìm lại được những tháng ngày hồn nhiên, vô tư cùng chiếc ca nô lướt trên song biển. Khả Phong, sự xuất hiện của anh đã làm đảo lộn cả cuộc sống của tôi”.

Dù không mấy hài lòng về việc phải xuống tận khu du lịch Mũi Né để làm lễ cưới cho con gái, nhưng ông bà Vũ Thái vẫn phải chiều lòng con. Bà an ủi ông:

- Thôi! Mình vui vẻ chiều con đi anh à! Dù sao thì chuyện cũng lỡ rồi. Chúng ta có được thằng rể như Khả phong chẳng phải là đã vừa ý rồi sao. Câu nệ làm gì một chút lễ nghi mà làm lỡ hạnh phúc của con gái.

Ông Vũ Thái nén tiếng thở dài:

- Thì tôi có nói gì đâu.

- Anh không nói nhưng mà anh không vui. Sống với nhau mấy mươi năm chẳng lẽ em không hiểu anh sao?

Ông Vũ Thái nhìn vợ thương cảm:

- Nếu không có em, một người vợ biết yêu chồng, biết san sẻ những khó khăn của cuộc sống. Chắc là chúng ta không có ngày nay. Giá mà con Uyên Chi nó được như em thì chúng ta nhẹ được nỗi lo.

- “Cây lành sanh trái đắng”, phần phước của chúng ta đã không có thì mình cũng rang tu nhân tích đức. Hy vọng rằng một ngày nào đó Uyên Chi sẽ hiểu được lý lẽ sống. Nó sẽ thay đổi mà.

- Anh cũng mong như vậy.

- Thôi, anh chuẩn bị đi. Xe còn phải đi đón bà con nữa. Mình xuống sớm chừng nào tốt chừng nấy.

- Nhưng sao anh vẫn cảm thấy sao sao đó.

- Có sao thì cũng phải đi. Anh vì em, vì con đi mà.

“Tiên thoái lưỡng nan”, cuối cùng ông Vũ Thái vẫn phải chiều theo ý vợ đi làm lễ cưới cho con gái. Hành trình xa, tâm tư nặng trĩu những âu lo, nỗi khổ của những người làm cha mẹ thật không làm sao mà diễn tả được.

Viên Chi sung sướng đón ba mẹ và bà con đến dự lễ cưới của mình. Khả phong bố trí mấy căn phòng cho mọi người được thoải mái. Ai cũng tranh thủ đi tham quan các thắng cảnh của vùng biển đẹp, êm ả này. Một dãy núi hình vòng cung chắn ngăn cản

bước sóng gió làm cho vùng biển này thêm êm ả. Có lẽ vì đặc điểm đó mà du khách thích đến đây hơn.

Uyên Chi ríu rít bên mẹ:

- Mẹ xem chiếc áo cưới này có gì sơ sót không? Đây là lễ phục đó, phải trang nghiêm một chút, nhưng không vì trang nghiêm mà kém hấp dẫn phải không mẹ?

Bà Vũ Thái gật đầu:

- Được rồi! Nói về trang phục thì mẹ kém con xa. Con đã chọn rồi thì không thể chê vào đâu được.

- Mẹ! Mẹ trách con hay là khen con vậy?

- Con là con của mẹ. Mẹ không trách cũng không khen con. Mẹ chỉ mong con sống tốt là mẹ vui rồi.

Uyên Chi chột buồn:

- Mẹ! Con biết rằng thời gian qua con đã làm cho cha mẹ buồn. Con hứa với mẹ là từ nay con sẽ không thay đổi. Con sẽ là một người vợ hiền, một người mẹ tốt.

Bà Vũ Thái xúc động ôm con gái vào lòng:

- Uyên Chi! Con của mẹ thật sự trưởng thành rồi.

Uyên Chi cũng sụt sịt khóc trong vòng tay mẹ. Cô đã hiểu thế nào là ý nghĩa của hạnh phúc gia đình. Cô đã hiểu thế nào là tình yêu thương của cha, của mẹ. Mong rằng sự tỉnh ngộ của cô không quá muộn màng.

- Uyên Chi! Con xem lại chúng ta cần phải chuẩn bị gì thêm không?

- Không! Mẹ không cần phải lo lắng gì cả. Mọi thứ Khả Phong đã chu tất rồi. Tiệc tùng thì phía nhà hàng đã chuẩn bị xong, chúng ta chỉ còn chờ đến giờ là làm lễ thôi.

- Khả Phong thật là giỏi.

Uyên Chi nói như tự hào:

- Mẹ biết không? Từ lúc ba ấy đi nước ngoài rồi ngã bệnh, anh ấy đã thay ba anh ấy quản lý, kinh doanh tốt công ty du lịch này. Anh ấy còn một dự án xây dựng khu nhà nghỉ dưỡng cao cấp nữa đó.

- Mẹ cũng mong con có một người chồng tốt để còn thay cha mẹ quản lý cơ nghiệp của gia đình mình nữa.

- Con cũng hy vọng là thế. Con sẽ hết lòng phụng dưỡng ba mẹ lúc tuổi già. Ba mẹ chỉ vui với con cháu mà không cần phải bận tâm về việc kinh doanh nữa.

- Được một lời của con, mẹ thấy nhẹ nhõm cả tấm lòng. Mẹ mừng còn hơn là được vàng, được bạc nữa.

- Mẹ! Con sẽ không làm cho ba mẹ buồn nữa đâu. Con sẽ sống tốt mà.

Bà Vũ Thái xoa đầu con:

- Con gái! Mong rằng con sẽ sống thật hạnh phúc.

Uyên Chi ngả đầu vào lòng mẹ. Cô không dám thổ lộ tâm sự của mình với mẹ. Cô không thể òa khóc lên nói với mẹ những u uất của lòng mình. Nhưng được nằm trong vòng tay mẹ cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Cô như được chở che được xoa dịu nỗi đau cùng cực trong đời mình.

Bạch Vân đến phòng của Uyên Chi để sinh hoạt trước với cô phần nghi lễ. Cô đảm nhận vai trò của một MC hướng dẫn chương trình lễ cưới. Tình cờ thấy được cảnh âu yếm của hai mẹ con, Bạch Vân cảm thấy buồn tủi vô cùng. Từ nhỏ, cô đã không được mẹ săn sóc, yêu thương, cô chỉ ồng lủi thủi với bà ngoại. Dù được bà hết dạ yêu thương, nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu vắng tình thương. Cô vẫn là một đứa trẻ mồ côi.

Không muốn quấy rối giây phút thiêng liêng của cả hai, Bạch Vân âm thầm bước đi, cô lại một mình đi về phía bờ biển. Mỗi lần buồn, cô lại ra biển. Biển cả bao la với nghìn trùng con sóng vỗ sẽ xoa dịu đi nỗi đau trong lòng cô.

Uyên Chi lộng lẫy, xinh đẹp trong bộ lễ phục cùng Khả Phong bước lên khán đài làm lễ cưới. Dàn nhạc trôi lên những khúc nhạc vui. Gương mặt Khả Phong như vô hồn, không ai biết rằng anh đang buồn hay đang vui.

Ông Khả Trung dù chưa bình phục vẫn đến dự lễ cưới của con trai. Ông ngồi trên chiếc xe lăn, bà Mẫn Thanh ân cần theo sát bên ông.

Giá như trước kia, chắc là bà sẽ không tha thiết với ông được. Nhưng bây giờ, bà đã hiểu. Sở dĩ ông khe khắt với bà cũng vì bà đã đi sai đường.

Ông bà Vũ Thái cũng hân hoan dắt tay con gái ra khán đài làm lễ. Bạch Vân xinh đẹp, dịu dàng trong bộ áo dài màu xanh da trời cúi chào quan khách. Dưới ánh đèn màu dịu

mát, đầu ai nhận ra mắt cô đang long lanh ngấn lệ. Cô đã nén nỗi đau của mình để chúc phúc cho người mình yêu.

- Chúng ta hãy hướng mắt về sân khấu để chào đón đôi uyên ương Khả Phong và Uyên Chi.

Những tràng pháo hoa bay lên chúc mừng hạnh phúc của cô dâu và chú rể.

- Chúng tôi cũng xin trân trọng kính mời hai thân sinh của chú rể, ông Khả Trung và bà Mẫn Thanh.

Bà Mẫn Thanh đưa chồng lên khán đài. Bà cũng thật sự vui mừng trước ngày trọng đại của con.

- Chúng tôi cũng xin trân trọng kính mời hai thân sinh của cô dâu, ông bà Vũ Thái lên khán đài.

Sang trọng, quý phái của hai ông bà Vũ Thái không hổ danh là những nhà kinh doanh giỏi của thành phố.

Kính thưa quý quan khách, qua thời gian tìm hiểu, hôm nay anh Khả phong và chị Uyên Chi đã quyết định tiến đến hôn nhân xây dựng hạnh phúc với nhau. Xin mời hai anh chị cùng trao nhẫn cưới.

Khả Phong cầm lấy chiếc hộp trên chiếc khay do một nhân viên nhà hàng mang lên. Anh mở hộp ra lấy chiếc nhẫn, cầm tay Uyên Chi lê định đeo vào ngón tay Uyên Chi.

Uyên Chi sung sướng đưa bàn tay nõn nà của mình ra. Đây là giây phút quyết định cuộc đời của cô. Cô thật sự trân trọng hạnh phúc này.

- Không! Không thể được. Không thể đeo nhẫn cưới được.

Tất cả quan khách đang theo dõi cuộc lễ cùng giật mình bởi tiếng hét thật lớn của một người. Cùng lúc ấy, một thanh niên lao lên lễ đài, giành lấy chiếc micro trên tay Bạch Vân.

Uyên Chi sững sờ thét lên:

- Duy Thanh!

Người vừa lao lên lễ đài không ai khác hơn là Duy Thanh. Không biết ai đã thông báo mà Duy Thanh đến vừa kịp lúc để chặn đứng, cản ngăn cuộc hôn nhân này.

Giữa lúc mọi người còn đang sững sốt chưa kịp phản ứng thế nào thì Duy Thanh đã nói trong hơi thở:

- Mọi người hãy nghe đây! Uyên Chi không thể tiến hành hôn lễ với Khả phong được.

Ông Vũ Thái hậm hực:

- Tại sao? Tại sao cậu lại phá hoại cuộc hôn nhân của con gái tôi hả?

- Bác! Bác hãy bình tĩnh. Mọi người hãy bình tĩnh nghe tôi nói. Tôi không thể để mất vợ, mất con tôi được.

- Duy Thanh!

Uyên Chi hét lên. Duy Thanh gần như quỳ xuống trước mặt Uyên Chi:

- Uyên Chi! Anh van em. Em nói đi, đừng để bị kịch diễn ra nữa. Đừng để con chúng ta phải sống với người dung.

Khả Phong chụp vai Duy Thanh:

- Duy Thanh! Anh vừa nói gì?

- Tôi nói rằng tôi mới chính là cha của đứa bé trong bụng của Uyên Chi.

Ông Vũ Thái như muốn ngắt đi trước tình huống xảy ra đột ngột này. Ông lắp bắp:

- Cậu cậu nói gì? Con gái của tôi...

- Bác! Bác hãy bình tĩnh nghe con nói. Thật ra, bào thai trong bụng Uyên Chi chính là con của con chứ không phải của Khả phong đâu.

Uyên Chi hét lên:

- Không! Không phải! Anh đừng nói nữa mà.

- Uyên Chi! Anh biết là anh không xứng đáng với em. Nhưng em phải thương con của chúng ta. Em không thể để con mình nhận người dung làm cha được.

- Không! Không phải! Nó không phải là con của anh.

- Uyên Chi! Anh không cần biết vì lý do gì em không chấp nhận anh. Nhưng bất cứ giá nào anh cũng phải nhận con mình.

- Nhưng nó đâu phải là con của anh, nó là con của tôi và Khả Phong.

- Em không thể gạt anh được. Hai tháng trước khi em giận Khả Phong bỏ về Sài Gòn em vẫn còn làm con gái. Thì làm sao hai tháng sau em lại mang thai với Khả Phong được.

Uyên Chi khóc nức nở:

- Phải! Đó là sai lầm của tôi. Tôi đang muốn được sửa sai. Tại sao anh lại nhẫn tâm phá bỏ ước mơ cuối cùng của tôi hả?

Ông Vũ Thái run cả người:

- Uyên Chi! Con nói vậy tức là con thừa nhận phải không?

Uyên Chi lao đến ôm chặt cha:

- Ba ơi! Con xin lỗi ba.

- Con ơi! Con giết ba rồi. Nhục nhã thế này, ba làm sao sống nổi.

Ông Vũ Thái ngã xuống sàn. Bà Vũ Thái ôm chặt lấy chồng gào to:

- Anh Thái! Anh Thái ơi!

Uyên Chi cũng hốt hoảng:

- Ba! Ba ơi! Ba làm sao vậy?

Bạch Vân đứng trân nhìn cảnh tượng trước mặt. Sự thật bất ngờ làm cô sững sờ. Song, cô vẫn bình tĩnh điện thoại gọi cấp cứu.

Các nhân viên nam đưa ông Vũ Thái ra xe đến bệnh viện. Mặc cho Uyên Chi gào thét, bà Vũ Thái bỏ mặc cô chạy theo chồng.

Uyên Chi gục đầu trong tay nức nở:

- Tan nát hết rồi.

Duy Thanh đến bên cô vỗ về:

- Uyên Chi! Tha lỗi cho anh.

Uyên Chi nhìn anh đầy căm hận:

- Nếu ba tôi có mệnh hệ nào, tôi thù anh suốt đời.

Uyên Chi túm gọn lễ phục dài liệt bệt lên tay, vụt chạy ra khỏi khán đài. Bạch Vân cũng hối hả chạy theo cô:

- Uyên Chi! Uyên Chi!

Quan khách im lặng chứng kiến cảnh tượng như chỉ có trong phim. Bây giờ mọi việc đã xong. Trên khán đài chỉ còn lại Khả Phong và Duy Thanh. Quan khách bắt đầu nhón nháo:

- Về thôi! Về thôi! Còn tiệc tùng gì nữa.

Khả Phong cầm lấy micro lên tiếng:

- Tôi Khả Phong xin trân trọng kính mời các quan khách ở lại dùng buổi tiệc chung vui với chúng tôi.

- Còn gì vui mà mời hả?

- Tôi nghĩ rằng ba mẹ tôi sẽ đồng tình với tôi trong việc này. Đây không phải là chuyện buồn mà là chuyện vui của gia đình chúng tôi.

- Sao lại vui? Mất vợ mà vui cái gì?

Một quan khách hỏi đùa. Khả Phong cười vui vẻ:

- Vui sao không vui. Hôm nay tôi được giải oan mà. Tôi không muốn khổ như anh chàng Vũ Khắc Điệp bị nàng Thúy Liễu gài bẫy đến nỗi phải ôm hận suốt đời. Nếu không ăn mừng thì ăn mừng chuyện gì nữa. Xin mời! Xin mời tất cả ở lại!

Ông Khả Trung tuy không nói được gì nhưng ánh mắt ông long lanh niềm vui. Còn bà Mẫn Thanh, uy bà cũng lo lắng về số tiền của Uyên Chi, nhưng bà cũng hài long trước cuộc diện này.

Bà âm thầm đẩy xe đưa chồng xuống khán đài. Bà tự nhủ:

- Việc mình làm, mình chịu. Miễn sao Khả Phong hạnh phúc. Bà sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm đã qua.

Khả Phong và Duy Thanh đứng trên khán đài nhìn nhau. Khả Phong bắt tay Duy Thanh:

- Duy Thanh! Cảm ơn anh đã đến kịp lúc. Nếu không, bi kịch này sẽ diễn ra suốt cả cuộc đời chúng ta.

- Tôi không biết phải nói gì với anh nữa.

- Anh hãy đi tìm Uyên Chi đi. Uyên Chi thật tội nghiệp, anh hãy đem hạnh phúc đến cho cô ấy.

- Khả Phong! Anh thật là độ lượng. Thảo nào Uyên Chi hết lòng yêu anh. Tôi không thể nào sánh được với anh.

- Bây giờ không phải là lúc nói những điều đó. Anh hãy tức tốc tìm Uyên Chi. Đừng để cô ấy làm chuyện dại dột.

- Nhưng Uyên Chi sẽ không tha thứ cho tôi.

- Nếu anh chậm trễ thì suốt đời anh sẽ không thể tha thứ cho mình đó. Anh đi ngay đi.

- Cảm ơn anh đã cho tôi một lời khuyên. Tôi đi đây!

- Chúc anh thành công.

Duy Thanh đi rồi, còn lại một mình Khả Phong. Anh cảm thấy mình thật nhẹ nhõm. Không phải là vì anh đã dứt bỏ được Uyên Chi. Mà điều vui mừng nhất là anh đã được minh oan. Anh sung sướng nói với mình mình:

- Bạch Vân! Anh vẫn xứng đáng với tình yêu mà anh dành cho em.

- Uyên Chi! Cô bình tĩnh lại đi!

Uyên Chi ôm mặt khóc:

- Cô theo tôi làm gì? Cô cứ để mặc tôi đi!

- Không! Tôi không thể bỏ mặc cô trong lúc này được. Mình đã hứa sẽ làm bạn với nhau mà.

- Bạch Vân! Có phải là tôi tồi tệ, hư đốn lắm không? Cô đang cười chê tôi phải không?

- Không! Mỗi người đều có một hoàn cảnh riêng. Tôi không cười chê cô mà tôi còn thương cô nữa.

Uyên Chi cười chua chát:

- Cô thương hại tôi hả?

- Không! Tôi thương cô và thương cả đứa con trong bụng của cô nữa.

- Vì sao mà cô tốt với tôi như thế? Tôi đâu có đáng để cô đối xử tốt như vậy chứ?

- Vì tôi là một cô nhi.

- Cô nhi?

- Phải! Tôi là một cô nhi. Tôi đã hiểu và từng chịu nỗi đau khổ, thiếu thốn. Tôi khao khát một gia đình có mẹ, có cha. Nó ấm áp, nó hạnh phúc lắm. Tôi không muốn con của cô cũng là một cô nhi, tội cho nó lắm Uyên Chi à.

- Tôi biết phải làm sao bây giờ?

- Chấp nhận Duy Thanh, vì anh ấy chính là cha của con cô.

- Đối với Duy Thanh, tôi chỉ có hận mà thôi. Anh ấy đã phá hoại cuộc đời, phá hoại hạnh phúc của tôi.

- Tha thứ cho anh ấy đi, Uyên Chi. Anh ấy thật lòng yêu cô mà.

- Yêu tôi? Yêu tôi mà lại phá hủy hôn nhân của tôi.

- Theo tôi, Duy Thanh là một con người can đảm. Dám yêu, dám đứng lên giành lấy hạnh phúc của mình. Tôi tin rằng anh ấy sẽ hết lòng yêu thương mẹ con cô. Anh ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho cô.

Uyên Chi thở dài:

- Tại cô không hiểu và biết anh ấy. Anh ấy chỉ ăn chơi, đàng điếm. Anh ấy không có làm ăn gì cả. Tôi sợ cơ nghiệp của ba mẹ tôi sẽ bị hủy trong tay của anh ấy.

- Uyên Chi! Có phải cô đã từng sống như anh ấy?

- Phải! Nhưng bây giờ tôi đã tỉnh ngộ. Tôi muốn sửa chữa sai lầm của mình.

- Đó! Quan trọng là chỗ đó. Tôi tin anh ấy cũng thế. Tuổi trẻ nông nổi, bồng bột đã đi qua. Bản thân anh ấy cũng như cô, cũng đang muốn sửa chữa sai lầm của mình.

Uyên Chi im lặng, trong lòng cô đang bấn loạn. Cô cũng không biết phải giải quyết thế nào. Sự việc xảy ra quá đột ngột ngoài dự kiến của cô. Uyên Chi lo lắng:

- Bạch Vân! Không biết bây giờ ba của tôi ra sao hả?

- Chúng ta đến bệnh viện đi. Cô cũng cần có một lời giải thích thỏa đáng với ba mẹ cô.

- Cô chờ tôi một chút. Tôi cần trút bỏ trang phục cô dâu. Tôi không có mặt mũi nào mang trang phục này đến thăm ba tôi cả.

- Được! Tôi chờ cô.

Bạch Vân đưa Uyên Chi đến bệnh viện. Ở đây các bác sĩ đã cấp cứu cho ông Vũ Thái. Ông đã qua rồi cơn nguy cấp. Biết tin này, Uyên Chi cũng đỡ phần giày vò. Cô chờ, chờ gặp ba mẹ để nói lời xin lỗi.

Bà! Bà đưa tôi về ngay đi. Tôi không có mặt mũi nào ở lại đây cả.

Câu đầu tiên của ông Vũ Thái sau khi tỉnh lại làm cho Uyên Chi càng thêm đau khổ. Cô quỳ xuống bên giường bệnh của ông:

- Ba ơi! Ba tha tội cho con. Con khổ lắm ba ơi!

Có người cha nào mà không xót xa khi con mình đã thành tâm hối lỗi trong đau khổ. Nhưng cái thương đi đôi với cái giận. Ông Vũ Thái quay mặt đi. Uyên Chi ôm lấy cánh tay ông:

- Ba! Ba ơi! Ba thương con! Ba tha thứ cho con nghe ba.

Ông Vũ Thái không đành lòng mình được nữa. Giọt nước mắt lăn dài trên má. Ông nghẹn ngào:

- Uyên Chi! Ba có thể tha thứ cho con tội lỗi lắm. Nhưng ba không thể tha thứ cho con tội lọc lừa, dối thân, gạt thánh như vậy.

- Ba ơi! Con biết lỗi của con. Ba thương con, ba tha thứ cho con nghe ba.

- Ba không thương con thì ba thương ai chứ. Ba chỉ có một mình con. Ba lo cho con từng miếng ăn, giấc ngủ, thức suốt đêm khi con trái gió trở trời nóng sốt. Lớn lên, ba không để cho con thiếu thốn một thứ gì. Ba những tưởng ba để hết tâm trí của mình lo lắng cho con là con sẽ hạnh phúc. Nào ngờ... ba đã lầm. Ba mẹ đã yêu chiều con quá mức để nên có sự hôm nay.

- Ba ơi! Con biết lỗi của con rồi.

- Tất cả đã quá muộn màng rồi, con ơi!

- Không muộn màng đâu bác.

Khả Phong bước vào. Anh đến bên ông Vũ Thái, nói:

- Bác đừng quá lo lắng, Uyên Chi sẽ sống rất hạnh phúc với cha của đứa bé.

- Nhưng tôi biết là nó yêu cậu. Nếu không vì quá yêu cậu, nó sẽ không hành động điên rồ như vậy đâu.

- Cháu xin lỗi!

- Không! Cậu không có lỗi gì cả. Chính tôi mới là người có lỗi với cậu. Chúng tôi đã làm cậu lỡ duyên lỡ nợ:

- Cháu và Uyên Chi chỉ lỡ duyên thôi, chứ không lỡ nợ. Cháu sẽ xem Uyên Chi như một đứa em gái của mình. Nếu bác cho phép, cháu xin được làm một người anh trai của Uyên Chi và...

- Thế nào? Cậu cứ nói đi, chúng tôi sẵn sàng làm tất cả để bù đắp lại lỗi lầm của mình.

- Bác đừng nói thế mà cháu thêm áy náy. Thật ra trong việc này cháu cũng có lỗi một phần. Cháu xin được gánh lấy trách nhiệm đó.

Cậu thật là người tốt. Ý cậu thế nào, cậu nói đi!

- Cháu muốn làm con trai của hai bác để danh chánh ngôn thuận mà tới lui săn sóc Uyên Chi và hai bác.

- Cậu nói sao? Cậu muốn làm con của chúng tôi hả?

Bà Vũ Thái run giọng hỏi:

- Vâng! Nếu hai bác không chê con xin được làm con của hai bác.
- Làm sao mà bác... à không phải, mẹ chứ, chê con được hả con trai?

Rồi bà quay sang chồng xúc động nói:

- Anh Thái! Có phải vậy không anh?

Ông Vũ Thái cũng gật đầu sung sướng:

- Đúng! Chúng ta làm sao mà không nhận con trai được chứ.
- Ba, mẹ.
- Con trai.
- Ba! Mẹ! Con có một thỉnh cầu.
- Con cứ nói.
- Xin ba mẹ tác hợp cho Uyên Chi và Duy Thanh. Đứa bé không thể thiếu cha. Và Uyên Chi không thể thiếu một người chồng biết yêu thương là lo lắng cho Uyên Chi.

Anh nói xong bước ra cửa gọi Duy Thanh:

- Duy Thanh! Anh vào đi! Có lỗi lầm thì nhận để ba mẹ tôi tha thứ và nhận con rể cho nào.

Duy Thanh với gương mặt ỉu xiu bước vào:

- Thưa hai bác! Cháu xin nhận hết mọi lỗi lầm. Xin bác tha thứ cho cháu và Uyên Chi.

Ông Vũ Thái nhẹ giọng:

- Tôi không tha thứ cho hai người có được không? Về Sài Gòn đi rồi tôi sẽ tính cho.
- Ba!
- Uyên Chi! Lần này thì con không được quyền cãi lời ba mẹ. Con phải biết trân trọng và gìn giữ hạnh phúc của mình. Cơ hội không đến với người ta nhiều lần đâu con.

Uyên Chi cúi đầu chấp nhận sự thật. Trước tình cảnh này cô còn gì để chống đối chứ? Không yêu rồi từ từ cũng sẽ yêu thôi. Hy vọng rằng Duy Thanh cũng như cô, cũng biết suy nghĩ rằng mình đã sai đường. Cả hai đã sống hoài phí tuổi trẻ. Họ sẽ làm lại tất cả. Mong rằng mọi việc vẫn còn chưa muộn.

Mọi việc đã an bài, Bạch Vân âm thầm rời khỏi bệnh viện. Cô không ngờ rằng Khả Phong cũng đi theo mình.

Bạch Vân lại đi ra bờ biển. Thông thường mỗi lần buồn, cô mới ra biển. Nhưng sao hôm nay với tâm trạng bấn khoăn, không buồn, không vui. Cô lại cũng ra biển.

Khả Phong lấy vợ, cô thấy đau khổ. Đến bây giờ anh không lấy vợ được, cô lại thấy lo lắng không yên.

Bạch Vân ra bến tàu ca nô. Bỗng dưng cô muốn ra biển, một mình đương đầu với sóng gió, được tung mình theo từng ngọn sóng vút cao. Được tự do hò hét, thổ lộ tâm tình với trùng dương để không ai nghe thấy.

Nghĩ thế, Bạch Vân bước xuống ca nô định mở máy:

- Nè! Nè! Bạch Vân! Chờ anh với!

Nghe tiếng Khả Phong gọi, Bạch Vân ngẩng mặt lên nói:

- Tại sao tôi phải chờ anh.

- Vì anh cũng muốn ra biển.

- Anh là chủ nhân của bến tàu này, anh muốn ra biển lúc nào mà không được, sao lại phải bảo tôi chờ.

- Anh đâu có khờ dại đến mức phải đi ra biển một mình. Lỡ như có việc gì thì anh đâu có chống chọi lại được.

- Vậy thì đừng đi.

- Nếu có một mình thì đương nhiên là anh không đi. Nhưng nếu có em, chuyện ấy sẽ có khác.

- Khác là thế nào?

- Thì có em, anh sẽ cùng em ra biển chứ sao.

- Anh nghĩ là tôi sẽ chấp nhận chở anh ra biển sao?

- Không có lý do từ chối.

- Có chứ.

- Em nói đi! Nếu chính đáng, anh sẽ tự rút lui mà không đòi hỏi.
- Đó là do anh nói đó nghe.
- Phải! Là do anh nói.
- Anh nghe cho rõ lý do đây.
- Anh nghe đây!
- Tôi không thích người ta xem mình như một phương tiện giải khuây trong lúc buồn bã.
- Ai nói với em là anh đang buồn bã chứ.
- Không buồn bã thì có lẽ là quá tiếc nuối.
- Tiếc nuối điều gì?
- Không được làm chú rể.

Khả Phong bật cười:

- Ai bảo với em là em không được làm chú rể nên buồn bã, tiếc nuối hả?
- Thì chính con người anh đã thể hiện điều đó.
- Ủa! Anh đang thấy tâm trạng mình lằng lằng, sung sướng như một người thoát tục. Anh vừa được giải thoát mà. Em nhìn thấy sao mà nói vậy hả?
- Anh nhìn lại bộ dạng của anh xem.

Khả Phong xoay người xem xét:

- Anh thấy anh vẫn bình thường mà, đâu có gì thê thảm đâu.
- Không thê thảm mà trái ngược với người ta.
- Có gì trái ngược chứ? Anh vẫn như mọi người mà. Đâu có giống người nguyên thủy không...
- Nè! Nè! Đừng có nói chuyện nham nhở nghe.
- Vậy thì anh thế nào? Em nói đi, đừng dẫn chuyện dài dòng nữa!
- Anh thấy ở đây có ai như anh hay không? Một người bình thường mà mặc veston, ngực thì cài hoa cưới. Có phải anh muốn giữ mãi cảm giác được làm chú rể hay không?

Khả Phong nhìn xuống ngực áo của mình rồi bật cười:

- Thì ra là thế. Nhưng cũng phải thôi, chuyện xảy ra bất ngờ quá, anh cứ Phải lo giải quyết tình huống mà quên cả cái việc ấy. Bây giờ đã lỡ rồi, thôi thì cứ cùng em mang hoa ra biển cũng đâu có tội tình gì.

Bạch Vân liếc xéo:

- Dẻo miệng! Thảo nào...

- Thảo nào sao?

- Không súp bầy mới lạ.

- Anh nghĩ là tại sao em không học theo Uyên Chi chứ?

- Học theo Uyên Chi?

- Ừ. Đó cũng là một cách hay.

- Em và cô ấy đâu có giống nhau.

- Điều nào?

Uyên Chi là cô gái con nhà giàu có. Từ nhỏ đã sống trong khuôn vàng thước ngọc, được nuông chiều như một bậc tiểu thư. Còn em, từ nhỏ đã phải chịu mồ côi, sống cô cút với bà ngoại bên một túp lều trên bãi cát. Em làm sao giống được.

- Anh không nói điều đó.

- Vậy anh muốn nói đến điều gì?

- Thì bắt chước như Uyên Chi vậy, gài bẫy để lấy chồng. Nếu mà em làm thế anh xin tình nguyện làm người súp bầy đó.

Khả Phong nói đến đây, gương mặt của Bạch Vân tái xanh, môi cô run lên vì giận. Cô lấp bắp:

- Anh xem tôi là người thế nào hả? Tôi có thể hèn hạ đi gài bẫy người khác hay sao?

Nhận ra mình lỡ lời, Khả Phong xuống giọng:

- Bạch Vân! Anh xin lỗi!

- Tôi không cần những lời xin lỗi của anh. Tôi làm anh rồi. Từ nay về sau tôi không muốn gặp anh nữa.

- Bạch Vân! Anh xin lỗi em! Anh đùa quá lời rồi.

- Đùa! Thì ra những người giàu có thường hay ăn không ngồi rồi, quá rảnh rỗi nên họ thường nghĩ đến những trò đùa để trêu ghẹo người nghèo khó.

- Bạch Vân! Không phải thế đâu, Bạch Vân.

- Tôi không cần anh phải giải thích.

Bạch Vân bực dọc bước sang chiếc tàu ca nô khác. Sẵn có chìa khóa gắn trên ổ khóa. Cô nổ máy cho tàu lướt đi thật nhanh trên biển.

Khả Phong đứng nhìn những bọt sóng trắng xóa nổi trên mặt biển mà hồi tiếc, ân hận mình. Anh tự trách mình:

- Mình thật vô duyên, chẳng trách sao Bạch Vân không nổi giận sao được. Biết làm sao để xin lỗi cô đây.

Lòng buồn buồn, Khả Phong lên bờ. Anh đi về phía bệnh viện. Anh cũng cần phải biết rõ tình hình sức khỏe của ba anh và ông Vũ Thái.

- Con ruột và con nuôi gì cũng là con. Ai mình cũng cần phải chăm sóc, phụng dưỡng cả.

Anh tà dương dần khuất sau cánh vòng cung trên mặt biển. Những tia nắng nhạt nhạt cuối cùng rồi cũng tắt lịm giữa bầu trời. Hoàng hôn chậm chậm buông dài trong không gian tím lạnh. Một thiếu phụ trung niên, dáng dấp sang trọng, quý phái nhưng gương mặt đượm nét u buồn. Chậm chậm bước đi trên bãi biển. Cảnh vật quen thuộc nhưng bà đi tìm chung quanh không tìm thấy một người thân.

Bà đưa bàn tay mình sờ lên má, rồi thở dài:

- Mình đã già rồi. Mình không còn là một thiếu nữ ngây thơ như ngày nào. Đẹp vô cùng cái thuở hồn nhiên, vô tư vui đùa cùng sóng biển. Xuân phai theo từng chiều phai. Tuổi xuân cũng theo thời gian mà phai tàn. Cuộc đời truân chuyên đã bắt mình phải ly xứ, xa rời người thân. Giờ trở lại không biết mẹ già, con dại ở nơi đâu?

Nước mắt bà rơi dài làm nhạt nhòa cảnh vật. Hình ảnh đau thương lại hiện về trong tiềm thức. Dĩ vãng như khúc phim trải dần, trải dần theo tâm tưởng của bà.

Bạch Cúc! Chờ anh với Bạch Cúc!

Bạch Cúc vừa chạy băng băng trên bãi cát vừa quay lại nói:

- Đừng chạy theo em nữa! Về đi, Hải Đăng!

- Không! Anh không bỏ em một mình đâu Bạch Cúc.

Bạch Cúc chạy qua bãi cát băng qua hang dương chạy lên đồi hồng. Hải Đăng không rời cô. Anh cũng chạy băng băng theo cô, miệng không ngừng gọi:

- Bạch Cúc! Chậm lại đi em. Trời tối rồi! Nguy hiểm lắm!

- Sợ thì đừng theo em.

- Anh không thể bỏ em được.

- Không bỏ thì chạy theo em đi.

Cả hai cùng rượt đuổi nhau trên đồi. Bạch Cúc đang chạy chân cô bỗng vấp một hòn đá chắn ngang. Cô té lăn tròn trên đồi:

- Ui da! Đau quá!

Hải Đăng lao đến ôm chầm lấy cô trong tay:

- Bạch Cúc! Em có sao không?

- Đau quá! Chân em đau quá!

- Anh đã bảo em đừng chạy mà. Bây giờ té đau, thấy không?

Bạch Cúc giận dỗi:

- Thấy em đau, anh hài lòng lắm sao?

- Bạch Cúc! Em không hiểu được long anh sao? Sao em lại nói như thế?

Giọng Hải Đăng buồn buồn. Bạch Cúc vòng tay qua cổ anh:

- Hải Đăng! Em xin lỗi! Em không cố tình để cho anh buồn đâu.

- Bạch Cúc! Anh yêu em! Cả cuộc đời anh chỉ muốn đem lại cho em niềm vui, một hạnh phúc trọn vẹn thôi.

- Em cũng vậy, Hải Đăng. Em cũng hết lòng hết dạ yêu anh, cũng muốn đem cả cuộc đời mình trao trọn cho anh. Nhưng...

- Nhưng sao hả em?

- Chúng ta nghèo quá, Hải Đăng à! Một lễ cưới nho nhỏ để ra mắt bà con mà vẫn chưa có được. Em lo quá, Hải Đăng à!

Hải Đăng vuốt tóc Bạch Cúc:

- Bạch Cúc! Em đừng buồn nữa. Anh đã tỉnh rồi. Anh ra biển chuyến này về, chúng ta sẽ tiến đến hôn nhân.

- Đòi của chúng ta thật là vất vả. Cái nghèo khó, vất vả lúc nào cũng đeo bám chúng ta. Anh thì phải vật lộn với những cơn sóng dữ để tìm luồng cá cho đời. Còn em, em phải bán lưng cho đất, bán mặt cho trời và từng tấm lưới để mưu sinh. Liệu rồi đời con của chúng ta có nghèo khổ như chúng ta không?

- Đâu có ai biết được ngày mai hả em?

- Nhưng chúng ta không thể đầu hàng số phận. Mình sẽ chung vai, chung sức vượt lên, phải đấu tranh vượt qua hoàn cảnh khốn khó.

Bạch Cúc nép đầu vào vai anh:

- Em tin anh Hải Đăng.

- Lòng tin sẽ là sức mạnh vô địch giúp ta chống chọi lại với định mệnh. Em hãy chờ anh về. Mình hãy vững lòng tin ở tình yêu chung thủy của chúng mình.

- Hải Đăng! Anh là sự sống của em.

Hải Đăng siết chặt người yêu vào lòng:

- Em cũng vậy. Em là tất cả cuộc sống và hạnh phúc của đời anh.

Ánh trăng từ cuối vòm trời nhô cao lên soi rõ gương mặt tràn đầy yêu thương của hai kẻ đang yêu. Vàng trăng đang sáng rỡ bỗng ẩn vào đám mây như che kín cho hai kẻ yêu nhau đắm chìm trong ái ân nồng thắm.